

66/67

ŠOLARČEK

CRNE PRSTI

LETO. IV.

ŠT. 2

"SREČNO NOVO LETO, ŠOLARČEK!"

ma dvema mesecema smo drug drugemu voščili:
"Srečno novo leto!" Kako lepo in prisrčno je to staro
voščilo. Z njim drug drugemu zaželimo polno uspehov in
lepih doživetij v letu, ki je pred nami. Pri tem imamo
pred očmi vrsto čudovitih prizorov. Vidimo slike, ki se
vrstijo druga ob drugi. Tu so lepi prazniki, čudoviti iz-
leti, razburljivi dogodki, rojstni dnevi, izleti v gore,
počitnice na morju in še in še... Včasih nam v lepe
sanje - prizore pade grenka kaplja. Prikažejo se tisti
nezaželeni kršilci sreče. Bolezen, žalost, smrt... Ti so
kakor plevel med lepo, zlato pšenico. Plevel ovira
rast pšenici, bolezen, žalost, smrt... pa nas ovirajo v
lepem, srečnem življenju. Delajo v njem razpoke, vrzeli.
Dru, hudo je kadar pade takšna grenka kaplja v nas. Ven-
dar jo hitro pozabimo in preženemo z lepimi sanjami.
Spet želimo, da bi bilo bodoče leto lepo in bi nam pri-
neslo veliko uspehov pri delu doma in v šoli.
Enkrat: "Srečno in uspehov polno novo leto, Šolarček!"

Lizjak Lidija, VI.a

SMUČARSKI TEČAJ V BOHINJU

Letos smo imeli v Bohinju desetdnevni smučarski tečaj. Lahko si mislite, da smo ga vsi težko pričakovali. Začel se je s prvim ponedeljkom v počitnicah.

Kot sem že rekla, smo bili vsi neučakani in v ponedeljek smo bili vsi udeleženci tečaja zbrani na železniški postaji že pred pol deveto uro. Marsikomu se je zdelo, da vlak prepočasi vozi, saj smo hoteli v Bohinju vsi na enkrat iz vagona. Ko je vlak odvozil s postaje, smo odhiteli na smučišče. Hitro smo odložili pbtljago, si nataknili smučke in se postavili v vrsto, kakor nam je ukazal tovarš Smolnikar, ki je bil naš vodič in učitelj. Tu nas je razdelil v dve skupini. Prvo skupino so sestavljali že večletni smučarji, drugo skupino, v kateri sem bila tudi jaz, pa začetniki.

Čas smučanja je hitro potekel. Ko smo sedeli ob treh v vlaku, ki nas je odpeljal nazaj domov, smo bili vsi zadovoljni. Čeprav nekoliko utrujeni, smo se veselili prihodnjega dne.

Podobno kot v ponedeljek je bilo tudi vse ostale dni našega tečaja. Vmes je bilo nekaj neprilik, vendar hujših nezgod ni bilo.

Čas tečaja je hitro minil in prav gotovo so bili z njim zadovoljni vsi, ki so se ga udeležili.

Največja zahvala pa gre tovariju Smolnikarju, ki je tečaj organiziral in nam s tem omogočil, da smo se naučili smučati in da smo se naužili sonca in zraka na snežni za celo leto.

Lidija Bizjak, VI.a

PETER KLEPEC - OGLED GLEDALIŠKE
PREDSTAVE NA JESENICAH

Bližale so se počitnice. Vsi smo bili že prežeti s počitniškimi mislimi, ko smo zvedeli, da bomo šli 8. februarja na Jesenice, kjer si bomo ogledali predstavo Peter Klepec.

Hitro so minile počitnice in že je bil tu 8. februar. Stopili smo na vlak, in se tam srečali z učenci z Mosta. Tudi oni so šli v gledališče. V tovariškem razgovoru je hitro mineval čas in takoj smo bili na Jesenicah. Hiteли smo po ulici in kmalu smo zagledali sive, neprijazne stene gledališča: Tone Čufar". A ko smo stopili v notranjščino, so se nam obrazi takoj zjasnili. Ko pa so se razgrnile, zavese smo se kar nasmehnili. Prizorišče je bil gozd, v katerem so pastirji pasli govedo. Med njimi je bil tudi slaboten deček Peter Klepec. Ta juneke noči dobil čudežno moč, katero pa je izrabljajal samo v dobrе namene. Pomagal je revnim in slabotrim, napravil si jenjivico, s katero je preživeljal sebe in svojo mater. Tedaj pa so začeli v naše kraje zahajati krvolokočni Turki. Z graščakom se je sultan zmeníl, da se ne bosta bojevali vojski, temveč dva posameznika. Graščak je poklical Petra Klepca, da bi se on pomeril s turškim vojaki. Peter je to nalogu izpolnil. Premagal je turškega orjaka in tako negral Turke. Ko pa je Klepec prišel po plačilo, mu ga graščak ni hotel dati. Moral je strogo nastopiti in zato je zahteval pet mošenj zlatnikov in vse kar je graščak vzpel iz Osiinske doline. To sta bila grajska kuharica Barbka in starček, ki je bil že dolgo v grajski ječi. Ko je Klepec to dobil, so se vsi sku-paj odpravili domov, kjer so jih sovaščni prisrčno sprejeli. Peter si je začel graditi novo hišo in je še dolgo živel. Vsi razigrani smo zapustili gledališče. Še zadnjič smo se ozrli po zidovih, ki se nam niso zdeli več neprijazni. Še bi radi šli v gledališče.

Iz za ostudne mreže žic,
kjer sonce liže bajonet,
pokonci čez majavi svet
s teboj še zmerom stopam
v-štric,
uporna domovina.

Cene Vipotnik

IZSELJENE VASI

Veliko se govori in piše o težkih časih med vojno,toda tudi tik pred vojno so se dogajale stvari,ki jih ne smemo pozabiti.

Prve dni aprila 1941.leta,ko je izbruhnili svetovni požar so se naše vasi nahajale na italijansko-jugoslovanski meji.Ker se se Italijani bali,da bodo ob meji hudi boji so evakuirali ljudstvo.Politično osušljeni so bili poslati v zapore,ostali pa v Toscano,kjer so ostali kake tri tedne.

Ljudje še dolgo niso mogli pozabiti dogodkov netem tragičnem potovanju.

Domovi so ostali zaprti in osamljeni.Zivino so morali pred odhodom oddati v zbirališče na železniško postajo.Ko je bila vas popolnoma izpraznjena,so prišli vojaki iz notranjosti Italije in so pustošili ter ropali po naših domovih.Višek zla je bil,dn so med žito,ki so ga vešli po shrambah,nasuli zdobjljivega stekla.

Ko so se ljudje vrnili iz Italije na svoje domove,je bil marsikdo razočaran,ker ne dobili svoje žavine.

Potrebno je bilo veliko truda,da so ljudje spet prišli do krev mlekaric in korjev za obdelavo zemlje.Kokoš pa precej časa ni bilo v vasi

Slavica Kogoj,VI a

Tisti dan je bilo zelo vroče. S teto sva sečnila v hladnem parku. Gleboko sva vdihovali svež zrak. Da bi pretrgale molk sem poprosila teto, naj mi kaže pričo. "Kaj?" me je vprašala in pogledala. Njeni oči držnile vprašati, zato sem samo spuštili pogled na številko na njeni roki. Teta me je razumela. Vzduhnila je, nato pa pričela:

"Takrat sem bila še mlada. Služila sem v Trstu pri neki bogati družini. Nekoga dne so prišli, vdrli v hišo in nas odpeljali. Še danes si ne morem razložiti zakaj. Morda zato, ker smo bili slovenči. Toda t-krat nisem razmišljala o tem. "Kam?" Sem se spraševala. Porinili so nas v živinsko vagone. Dolgo smo se vozili. Vso pot nisem zatisknila oči. Misli so mi beažle v domače kraje. Name se je naslanjala onemogla storka in poskušela zaspati. Takrat pa se je vlak ustavil. Nemci so nas ponimili iz njega. Noge so se nam med hojo šibile, saj vesta čas nismo ničesar použili. Po dolgo trajni hoji smo proti večeru prispevali v taborišče. Odpeljali so nas v prostor, kjer smo se morali sleči in zamenjati oblike s črtastimi haljami. Nato sem dobila to številko. Od takrat se mi je vedno zdelo, da nimam več imena, ampak da sem samo številka 82609. Teta je nekaj časa molčula. Z roko je pokrila številko, kakor bo hotela s tem prekriti vse grozote tistih dni. Nato je nadaljevala: Spali smo v lesenih barakah brez odej. Zato smo ležali tesno drug ob drugem. Bedela sem dolgo, v noč. Misli so mi uhajale v prihodnjost. Strašno sem se bala jutra. Želela sem si, da bi zaspalo in se nikdar več ne prebudila. V meni se na združila niti trohica upanja, da bom še kdaj prosta in objela domače. Ob štirih zjutraj smo morali ustati, se brez zajtrka postaviti v vrsto. Tako smo čakali več ur, da so nas prešteli. Nato so nas odpeljali v neko mesto na delo. Odkopavali smo vodovodne cevi. Do kolen smo stale v vodi. Noge so mi tako ozblele, da jih nisem več čutila. Do poldne smo dobili čas, ki menda ni bil čaj, ampak samo voda, v kateri se je kuhalo travna. Vendar sem to vodo rada popila, ker je bila topla.

Nato smo zopet kopali. Šele opoldne smo dobili konček hrane, ki so jo imenovali: "Mineštra", čeprav tega imena nini zaslužila. Za večerjo smo imeli ponovno čaj. V baraki sem si podvila noge v haljo in vsa utrujena zaspala.

Večkrat so me prebudili vzdihljaji mojih sotrpink. Vedela sem, da je tu mnogo žena, ki ne vedo za svoje otroke, može.

Drugi dan sem komaj dočakala kosila. Lakota me je hudo mučila. Stekla sem za ženo, ki je delila hrano in ji hotela vzeti še en obrok. Ko je videla, da jo bom dohitela, je razlika hrano po tleh, da je ne bi dobila jaz, ki nisem človek, ampak samo številka. Od tistega trenutka sem si že ležala, da ne bi dočakala naslednjeg dne. Večerje še kazen nisem dobila.

Drugi dan smo zopet čakali v vrsti. "Prvi, drugi, tretji..." je štel Nemec. Vsakega tretjega je porinil iz vrste. "Kam?" so spraševali shujšani obrazi. Vsi smo vedeli kam: "V plánske celice, krematorije! To se je nadaljevalo skoraj vseko jutro.

Tisti dan sem čutila, da imam mrzlico. Noge so se mi šibile. Edina moja želja je bila, da bi drugo jutro prišla vrsta name. Vendar se mi ta želja ni uresničila. Nemec je štel: "Prva, druga, tretja...!" Druga sem bila jaz; tretja pa mati treh otrok. Vročina me je hudo mučila. Med dolgom sem se zgrudila. Odpeljali so me v bolnišnico. Dolgo sem ležala v nezavesti. Vračala se mi je zavest, ko sem zaslišala besede: "Tudi ta ne bo več dolgo." Razumela sem jih. Rada bi vstala, pokazala, da ne bom umrla, pa mi moči niso dopuščala. Zopet sem izgubila zavest: Ko se mi je zdravje nekoliko izboljšalo, so me poslali v barako in na delo. Tu so zopet minevali dnevi polni grdač, lakote in trpljenja."

Teta je utihnila. Videla sem, kako se ji tresajo roke. Nikoli več je nisem spomnila na tiste dni.

DOGODEK IZ TABORIŠČA

Eilo je februarja leta 1945. Moja mama je delala v taborišču Buchenwald. Delali so v tovarni municije in sicer dvanajst ur dnevno; v dveh izmenah. Nekega dne se je pripetilo tole:

Neka Rusinja, ki je bila stara 17 let, jo delala pri stroju. Zaradi onemogočnosti in izčrpanosti ni mogla več vestno opravljati svojega dela. Nekaj municije ni pravilno izdelala. Nekaj jo je odvrgla, nekaj pa jo je dala k dobri municiji. Nemci so dejali, da je ta sabotaža. Zato so jo zaprli v bunker. Tam so jo mučili cel mesec. Jesti je dobila suhe skorje in vodo. Ko je bila že popolnoma izmučena, so jo obsodili na smrt z občenjem. Teden dni pred pbešenjem so postavili vislice v skritem kraju. Jetniki niso vedeli, koga bodo obesili. Nekanoči so prebudili vse jetnike, ter jih odpeljali pred vislice. Ko so bili vsi zbrani, so vojaki pripeljali Rusinjo. Komandant taborišča je prebral smrtno obsodbo v treh jezikih: nemškem, ruskem in poljskem; zatoj v tem taborišču je bilo največ Rusov in Poljakov. Na koncu je grozil jetnikom, da bodo še njih obesili, če se še zgodi kaj takšga. Nato so obsojenko ponovno začeli ševali. Na vse vprašanja je mirno odgovarjalo. Rabelj si je oblekel belo haljo, nataknil rokavice ter jo obesil. Navzoče je obšla groza in nekateri so omudleli. Tako so Nemci kazrovali ljudi za vsak najmanjši postopek.

Eranko Močnik, VI.b

KAKO JE EILLO MED VOJNO

Med vojno so imeli Nemci in Italijani na postaji bunkerje. Vse je bilo močno utrjeno. Ko se je bližal večer, so začeli streljati na vse strani. Najbolj je pokale okoli Trtnika. Ponoči so spali po tleh v kurhriji, ker so kroglo frčale na vse strani. Proti jutru je pokanje porehalo. To se je ponavljalo vsak večer, ker so se bali partizanov. Še danes se po cestah dädcve hiše poznajo sledovi streljanja.

Stanislav Kos, II.P.raz.

MOJ DEDMJE DAL ŽIVLJENJE ZA SVOLODO

Moja babica in ded sta bila doma v Bohinju. Ded je bil rojen Slovenec. Sodeloval je s partizani. Nekdo ga je izdal. Nemci so njega in brata pretirali, ter oba odgnali v begurjske zapore. Hudo so jih mučili. Ker niso nič izvedeli in niso imeli dokazov, so ju morali izpustiti. Ded je odšel v partizane. V hudi bitki v Bohinju je odšel v izvidnico. Izvidnico so zajeli Nemci in jo pobili. Erigada se je umaknila. Tako je moj ded dal življenje za svobodo. V najlepših letih svojega življenja je zapustil ženo, in dva otroka.

Majda Čufer, IV. razred

MAMA MI JE PRIPOVEDOVALA

Bilo je marca 1945. leta. Tiste dni je bilo huda borba med Nemci in partizani na Poreznu. Zaradi izdajstva je paulo mnogo partizanov, nekaj pa so jih Nemci ujeli. Neki večer so pripeljali Nemci v hišo, kjer je stanovala mama, enajst jetnikov. Bili so izmučeni in sestreljeni. V klet so zaprli jetnike. Nemci so prespali v spodnjih prostorih. Ujetnike je stražil neki Avstrijec, ki je razumeval tudi slovensko. Mama in teta sta ga vprašali, če bi smeli dati jesti jetnikom. Stražar jima je rekel, da bi to lahko storil samo opolnoči, ko bodo nemški oficirji že trdno spali. Skuhali sta velik lončec fižolove mineštstre. Opolnoči je tiho potkal stražar in potem so nesli hrano jetnikom. A kaj, ko so stare stopnice močno škripale. Orij vsakem koraku so se bale kdaj se bodo Nemci zbudili in pridivjale iz sobe. K sreči jih je hajka utrudila in so trdno spali. V skodelicah je nosil stražer ujetnikom hrano, ki so jo veselo pospravili.

Po vojni je mama srečala nekoga izmed jetnikov in ta ji je povedal, da so bili nekateri jetniki tako izčrpani in osclabeli, da bi verjetno omagali še tisto noč.

Marija Dakskobler, VI.a

- 9 -
IZ NAŠEGA ŽIVLJENJA

NAŠ ŠPORTNI DAN

V četrtek smo imeli športni dan. Šli smo v Eatavo. Tam je bilo toliko snega, da smo priredili sankuško tekmo med tretjim in četrtim razredom. Prvi je startal četrti rezred za njim pa tretji. Vsi smo nestrpno čakali rezultetov. Premagali smo četrti rezred. Potem smo se nekaj časa prosto sankali. Bilo je zelo lepo. Želim si še mnogo tako lepih športnih dni.

Dušan Valentinčič, III. raz.

IZLET V POSTOJNO

Zelo zgodaj smo se odpravili v Postojno. Peljali smo se z vlakom. V njem je bilo veliko ljudi. Ko smo se peljali že proti Ljubljani, sem zagledala veliko ravino in polja. Nad poljem so se sprejetavila jate ptic. Kmalu smo dospeli v Postojno. Izstopili smo in se odpravili proti mostu. Ko smo dospeli do vhoda v jamo, je oče kupil vozovnice. Vsodli smo ce na najhen vlak ter se odpeljali v notranjost. Čim dalj smo se peljali tem lepša je bilo jama. V neki dvorani smo izstopili in nato nadaljevali pot peš. Vodil nas je vodič, ki je razlagal kako je nastala jama in kako veliki stebri in kapniki. Kmalu smo dospeli v veliko dvo in kjer so prodajali spominke. V naslednjem delu jame so se svetili še lepši kapniki. Z občudovanjem sem jih občudovala. Kapnike so razsvetljevale razno barvne luči. Prišpeli smo do najhnh tolminčkov. V njih sem opazila človeško ribico. Na dnu so se svetlikali kovanci, nad njimi pa je šwigala človeška ribica. Jalo smo obhodili in pri izhodu prišli na boli dan. Vsi, ki so jo obiskali so hiteli pripovedovati, kar je bilo najbolj všeč. Mi smo odhiteli na postajo in se odpeljali domov.

Anica Kikelj, VI.b

POSTALA SEM UČENKA

V šolo hodim z velikim veseljem. V šoli sem se naučila že veliko koristnega. Čitem zelo rado. Računati se učitudi doma. Pri nareku izpustim kakšno črk. Ko napišem domačo nalog, se še vedno rada poigram. Ko sem rediteljica pazim na reč.

Jožica Drole, I.razred

VLAK

Doma sem blizu postaje, zato vidim vsak dan veliko vla-
kov. Na postajo prihajajo tovorni in potniški vlaki.
Tovorni prevažajo rezne tovore, osebni pa potnike. Ko
privozí osebni vlak na postajo, se ustavi. Potniki izste-
pajo in vstopajo. Kotivigne prometnik loparček, vlak
odpelje s postaje. Potniki odpotujejo. Vlak vozi iz
kraja v kraj.

Peter Dakskobler, I.razred

NAŠI ZAJČKI

Zejoc je lepa domača žival. Imamo jih tudi pri nas.
Jaz moram skrbeti, da niso lačni. Vedno so veseli in
poskušujejo v zajčniku. Vajraje jeno korenje in ko-
ruzo.

Igor Lizjak, I.razred

LEPO JE NA ČRNI PRETI

Ko sem imel pet let, sem bil prvič na Črni preti. Bilo
je zelo lepo. Prosil sem očeta, da bi večkrat šol z
njim. Ko so popravljali kočo, sem tudi jaz pomagal no-
siti kamenje. Dobil sem izkezice, planicev. Bil sem že
lo vesel.

Goran Štendler, I.raz.

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Nadja. Stara je 11 mesecev. Ima svetle lase, modre oči. Podobno je meni. Inem jo zelo rada. Ona nima dude. Hrani se z žličko. Ima že dva zobka. Zelo rada se smeje. Kliče že tata. Najbolj je vesela, ko gremo na sprohod.

Majda Trojjer, I. razred

MOJ MUC

Jaz imam mucka. Ime mu je Tiger. Zo ime sem mu dal, ko je bil še majhen. Ime zelene oči, siv kožuh, črna piha, po nogah in vratu pa je ves črtast. Če ga pokličem, takoj priteče in mi skoči na kolena. Jaz ga božam, on pa zdovoljno prede. Hranim ga z mlekom in kruhom. Moj Tiger je dober levec. Rad lovi miške.

Bruno Mengeringer, I. razred

SANKANJE

Sever brije že,
sneg vrtinči se,
a mladina sančka se,
po belem bregu.

Vsak veseljo kriči:
"Prostivamo tri dni!"
In mladina sančka se
po belem snegu.

Mezek Zdenka, II. razred

RAZVOJ RAKET

Beseda "raketa" se je v 20.stoletju že kar udomačila. Poznali so jo sicer že stari Kitajci, čeprav je bila ta raketa dokaj preprosta. Uporabljali so jo kot nekašno strašilno orožje.

Vendar je raketa dobila prvi pomen besede šele v pred vojni Nemčiji. Konstruirala sta jo dva nemška strokovnjaka: Walter Dornberger in Werner von Braun s skupino znanstvenikov in inženirjev. Imenovala sta jo "V-1". Šele po mnogih neuspehovih poskusih jim je uspelo, da je raketa preletela določeno razdaljo in se na cilju razletela. Neuspehom so bobrovale tudi takratne razmere, saj je bila Nemčija v vojni. Vse velike naprave so izdelovali interniranci v podzemeljskih tovarnah, ker je bila nevarnost, da jih bodo zapazila angleška letala, ki so stalno pregledovala ozemlje. Ko se je Nemcem letos prečilo dokončati rakete, so začeli z njimi obstreljevati London. To so bili prvi začetki medcelinskih raket. Te rakete sicer niso vse priletele na cilj, vendar so v glavnem doseglo svoj namen. Če bi Nemci izstrelili vse rakete, ki so jih nameravali, bi moral izbrisati London era sama ruševina. Ker pa niso mogli izbrisiti svojih naklepov, je bilo to zanje usodno. Tega niso mogli izvršiti zato, ker so zavezniška letala vse po hitro odkrila njihova skrivališča in jih bombardirali.

Skratka, nemški strokovnjaki so bili tisti, ki so, prvi spoznali, kakšno viogo bo igrala raketi v 20.stoletju. Ko pa je "Tretji Reich" razpadel in so sovjetske in ameriške čete vkorakale v Berlin in druge kraje, med drugimi tudi na bok Peenemunde, kjer je bilo glavno rakorno oporišče, so Američani našli nad 100 še ne izdelanih raket "V-2" in nad tri tone tejnega arhiva. Med drugimi važnejšimi rakotnimi strokovnjaki so zajeli tudi von Brauna in Dornbergerja. Vendar so se precej ušteli, ker so pustili Sovjetom mesto Nordhausen. Zakaj? V tem mestu so bile vse naprave, edinstvene na svetu, bilo pa je tudi 4500 najvažnejših strokovnjakov. To se je Sovjetom močno obrestovalo, Američanom pa maščevalo.

Zato so Sovjeti že tudi 1957.leta izstrelili prvi umetni satelit imenovan "Sputnik - 1". Američani pa šele naslednje leto, imenoval pa se je "Explore 1". Tudi s poletom človeka v vesolje so prvačili Sovjeti. V neznanem soyjetskem oporišču so dvanajstega aprila 1961. leta izstrelili vesoljsko ladjo "Vostok - 1" s kozmonavtom Jurijem Aleksejevičem Gagarinom. To je bil velik uspeh soyjetske vesoljske tehnike.

Zudi tokrat so Američani ponovili sovjetski uspeh šeeto dni pozneje. 20. februarja 1962, so izstrelili kozmonavta Johna Glenna v kapsuli "Mercury".

Sovjeti so marca 1965 izstrelili "Voshod - 2", v katerem sta bila dva kozmonavta, eden je bil Aleksej Leonov, ki je ostal zunaj vesoljske ladje 20 minut v skofondru. Američani so že trtjič morali še ponoviti uspeh Sovjetov. Kozmonavt EDWARD White je zapustil vesoljsko ladjo "Gemini - 4" in ostal zunaj 20 minut a je imel pri tem smešno smolo, ki je ne bom opisoval.

Skratka, leto 1967 in 1968 sta leti, v katerih se nam bo odprlo novo obzorje - MESEC!

Kakor že rečeno, beseda "raketa" se je v 20. stoletju res udomačila.

Silvo Torkar, VI.b

ŠT. 2

RAZREDNA POROČILA

V.RAZRED

Naša razredna skupnost je imela dvakrat sestanek.Na njih smo obravnavali disciplino in učenje.Glede discipline nismo posebně dobri.Med nami sta najhujša Mencinger Vasja in Pajntar Vojko.Med urami spoznavanja družbe uganjata neprimerne stvari in zelo klepetati.Uparo,da se bosta v drugem polletju poboljšala.

O učenju smo sklenili,da bomo boljji pomagali šibkejšim in tistim,ki imajo kaj volje do učenja.Ne bomo pa pomagali tistim,ki so celo polletje lenarili,sedaj pa hčemo z enim redom vse popraviti.Naš namen je: da se bomo pridno učili,ne bomo zahajali v lokale,gostilne in točilnice,saj je to za odrasle.Če bomo vse to izpolnili,bomo dvignili ugled našega razreda in s tem koristili naši družbi.

VI.a razred

Naš rezred se je po prvi redovalni konferenci zelo poslabšal.Temu pa ni vzrok težja snov,ampak lenoba.Ted nejslabšimi učenci sta Dakskobler Jože in Ivan Mlakar,ki se nejslabše obnašata.

Ob prvi redovalni konferenci smo bili v angleščini zelo slabi,a sedaj smo se poboljšali.Tudi glede discipline nismo najboljši.Ker se po hodniku ne snejo več loviti,sedaj toliko bolj morijo v razredu.Posebno dečki se odlikujejo.Samo en sklep imamo:ker smo bili v prvem polletju slabi,se bomo v drugem polletju bolje žuli in dvignili uspeh našega razreda.

VI.B RAZRED

Naš razred je po prvi redovalni konferenci zelo poslabšal uspeh. Tenu pa ni vzrok plonkanje, marveč lenoba marsikaterega učenca.

Omenili bomo pred vsem disciplino, ki je pri nas zelo slaba. Med poukom se nespodobno obnaša Klavžar Danilo. V našem razredu imamo veliko razgrajačev, zato tudi med odmori ni prave discipline. Da bi imeli v razredu red in disciplino smo postavili dva dodatna reditelja, toda to ni veliko, pomagalo, ker tudi ona dva ne izpolnjujeta svoje dolžnosti. Med razgrajači se najbolj odlikujejo: Vladimir Hožič, Danilo Klavžar, Branko Kos in Silvo Torkar. Uspeh, kakor tudi disciplino, hočemo v drugem polletju izboljšati.

VII.A RAZRED

Naš razred je po splošnem uspehu med srednjimi. Mnogo je takih, ki bá bili lahko prav dobri ali celo odlični. Nekateri pa se trudijo, pa ne morejo popraviti slabih ocen. Ti hodijo k dopolnilnim uram. Največ nezadostnih je iz matematike, angleščine, pa tudi pri ostalih predmetih jih ne manjka.

Zelo čudno je tudi, da v našem razredu skoraj ni dneva, da ne bi kdo manjkal. Nekateri imajo verjetna opravičila, drugi pa izostajajo kadar se njim ljubi. Predvsem učenka Kranjc Jožica zelo neredno hodi v šolo. Posledica tega je neznenje in slab učni uspeh.

Tudi disciplina ni zadovoljiva. Med odmorom je najhuje, pa tudi med urami ni pravega miru.

VII.B RAZRED

Eliža se tretja redovalna konferenca, katere se naš razred ne veseli preveč. Zakaj vsi vemo, da je skaljene precej radosti, če je uspeh slab. Naš razred je vedno najslabši glede učnega uspeha. Nekateri so se sicer poboljšali, drugi pa so "cvek" še bolj pribili. Največji vzrok je le nobe in "plonkanje".

Tudi glede discipline nismo najboljši. V edinrich se nekateri lovijo in kvarijo klopi ter stole. Pa tudi med urami nismo preveč mirni. Da bi vsaj zadnje dni popravili nekaj nezadostnih ocen, smo sklenili, da bomo drug drugom pomagali. Upamo, da se bo naš učni uspeh kaj izboljšal.

VIII.RAZRED

(Glejte prispevek na zadnji strani!)